

بوستان‌هایی که تفرجگاه نیستند

حسام‌الدین اسلاملو

گزارش

یک میلیارد را خرج رسیدگی به درختان پارک می‌کردند زیرا آن زمان هنوز هم برای نجات درختان کهنسال دیر نشده بود. اما این فرصت هم توسط مدیران سابق شهرداری سوخت. هرچند به محض به چشم آمدن شروع خشکیدگی پارک ۱۷ شهریور، در آغاز دوران شهردار کنونی و مسئول سازمان پارک‌ها کار رسیدگی دوباره به پارک ۱۷ شهریور آغاز شد. کارشناسانی دعوت شدند و از درختان این پارک دیدن کردند. خیلی زود با سربری و هرس درختان و آبیاری‌های شبانه، عملیات احیای پارک ۱۷ شهریور از سال گذشته شروع شد. اما هنوز تا رسیدن پارک ۱۷ شهریور به اوج شکوه سابق خودش زمان زیادی لازم است.

یک مسئول و دو مسئول که دو سال است سر کار آمده‌اند، ربط داد.

این شرایط محصول یک فرایند چندین ساله است. چند سال رسیدگی نکردن، اینجاها را به حال خود رها کردن و حتا آن قدر سرزنزدن که امکاناتشان تخریب شود. گاه حتا از آبیاری دریغ ورزیده‌اند آن هم نسبت به بوستان‌هایی که کاج‌ها و نارون‌های تنومند و بلند داشتند. اوج این بی‌توجهی در زمان شهردار سابق و مسئول وقت سازمان پارک‌ها صورت گرفت.

اما فقط مسئولان مقصر نیستند گرچه مردم در این تقصیر سهیم هستند. بخش مهمی از این شرایط را فرهنگ بد خود جامعه در استفاده نادرست از باغ‌های عمومی ایجاد کرده است.

هم باغ ایرانی و هم پارک ۱۷ شهریور در دل خودشان پدیده‌ی بد معنادارخواهی را در جریان دارند. موضوعی که در تخریب پوشش گیاهی این پارک‌ها و تخریب امکانات رفاهی این دو بوستان نقش اصلی را ایفا کرده و از طرفی هم موجب شده مسئولان به همین بهانه کمتر به آنها رسیدگی کنند. یعنی به جای حل مساله، صورت مساله پاک شد که این فاجعه بود.

سابق بر این پارک ۱۷ شهریور آبنمایی قدیمی داشت که پیش از انقلاب ایجاد شده بود و هنوز سرپا و قابل استفاده بود. در زمان شهردار سابق این آبنما نیز تخریب و به جای آن آبنمایی با هزینه‌ی گزاف یک میلیاردی ایجاد شد اما حالا به نظر می‌آید برای این پارک کاربردی هم ندارد. درست این بود که آن زمان همان

در سال‌های گذشته بوستان‌ها و پارک‌های عمومی سیرجان عمدتاً از نظر کیفیت دچار تنزل و افت شدید بوده‌اند. چه از نظر نگهداری و رسیدگی به فضای سبز و حفظ طراوت گل و گیاه و درختان‌شان و چه از نظر امکاناتی مثل مبلمان مناسب و وسایل بازی و تفریح خوب.

کافی است یک بار هم که شده در یکی از بوستان‌های نه چندان مشهور و حتا معمولی کلانشهرهای ایران قدم زده باشید تا در یک مقایسه‌ی ناخودآگاه ذهنی متوجه سطح تفاوت آنها با بوستان‌های سیرجان شوید.

چه در مقایسه با بوستان‌های قدیمی سیرجان که زمانی درختان تنومند داشتند و به خاطر بی‌توجهی‌ها خشکیدند و چه بوستان‌های تاسیس شده در سال‌های اخیر شهر ما که هنوز نه سایه‌سار آنچنانی دارند و نه تاب و سرسره‌ی سالم. انگار فقط باری به هر جهت و برای تبلیغات به صورت سرسری و شتابزده فقط افتتاح شده‌اند که شده باشند!

این میان شرایط مکان‌هایی با درختان داری قدمت مثل باغ ایرانی و یا پارک ۱۷ شهریور از نظر بدی شرایط خار سر سبد همه‌ی بوستان‌ها (شما بخوانید خارستان‌ها)ی سیرجان است! البته که شرایط پیش آمده برای این دو مکان تفریحی - که در عمل تفریگاه شبگردان و ولگرد و بی‌خانمان شده‌اند - محصول سال‌ها ندانم‌کاری و بی‌توجهی بوده است و نمی‌توان شرایط بد آنان را به

